

Justitsminister kunde medføre, at den Art Navne blev godkendte som Stannavnene uden Bevilling. Det drejer sig om Navne, som vedkommende Mænd have baaret i al deres Levetid, i 20 Aar eller mere. Den Mand, som jeg tog til Udgangspunkt, er nogle og halvtredsindstyve Aar og har baaret Navnet i al den Tid, og jeg mener, at saadanne Folk maatte paa en let Maade og uden nævneværdig Udgift have Adgang til at komme i Besiddelse af dette Navn, som alle kende dem under, som de bruge i det daglige Liv, som de bruge, naar de skulle underskrive, og som alle skrive paa Breve til dem, men hvor der blot er den Hindring, at der i Kirkebogen staar et „sen“-Navn, hvorfor de have maattet betale den sædvanlige Afgift paa nogle og tredive Kroner og nogle og tredive Øre, tror jeg, det er. Jeg er næsten tilbøjelig til at tro efter den højtærede Justitsministers Udtalelser, at det vil kunne rettes ved et simpelt Cirkulære.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan ikke tro, at der bliver noget at rette der, thi naar Lovforslaget bliver til Lov, saaledes som det er affattet, vil det netop komme til at gælde alle de Personer, som det ærede Medlem nævnte, naar blot de have haft det her omtalte Navn i mindst 20 Aar. Dette vil komme til at gælde baade Birk og Okkels, naar de have baaret disse Navne i over 20 Aar. Have de ikke baaret det i 20 Aar, saa kan det ikke hjælpe. Hvis Okkels' Fader har haft det i saa lang Tid, at denne sammenlagt med den Tid, han selv har baaret det, bliver mindst 20 Aar, saa kan det hjælpe ham, men det kan ikke hjælpe Birk, at hans Moder har haft dette Navn, thi det Navn, som det ærede Medlem kaldte et Stannavn, men som i Virkeligheden er et Mellemsnavn, er ikke hans Faders Navn, men hans Moders. Hvad den nugældende Lovs § 6 angaar, saa kan den heller ikke benyttes af ham, thi han har ikke været kendt under det Navn, som hans Fader og Bedstefader have været kendte under. Okkels kunde derimod bruge dette Navn, hvis baade hans Fader og Bedstefader have været kendte under det. I det hele taget er det i Henseende til dette Lovforslag ganske ligegyldigt, om paagældende Navn, Stannavn eller Mellemsnavn eller hvad man vilde kalde det, staar i den paagældendes Døbeseddel eller ikke, hvad det kun kommer an paa, er, om vedkommende har været kendt under dette Navn i mindst 20 Aar.

Krabbe: At Loven af 19. Februar 1861 om faste Lønninger for Retsembedsmændene blev gennemført den Gang, havde, som den ærede Justitsminister bemærkede, utvivlsomt sin Grund deri, at Statskassen vilde faa Fordel deraf og en berettiget Fordel, idet Lønningerne vare paa mange Embeder for store. Dette var Grunden til, at Loven blev gennemført, men den Betragtning, der laa til Grund for den hele Reform, var, om ikke just udtrykt i samme Ord, den Tanke, jeg har tilladt mig at fremsætte. Det vil man ogsaa se, naar man vil efterse de Betragtninger, som da fremkom under Forhandlingerne, som ærede Medlemmer maaske ville erindre eller kende fra andre Lejligheder. De gik bl. a. ud paa, at i den sportellønnede Tid var der idelig Strid om, hvorvidt et tinglæst Dokument skulde have den Anmærkning, som det havde faaet, eller ikke, idet der hos Befolkningen var en bestandig Mistillid til Retsembedsmændene. Meddelelsen af en Anmærkning var nemlig en Fordel for Embedsmanden, og det var derfor en Mistanke, der let opstod hos Befolkningen, at Opnaelsen af en Fordel, som kunde gaa igen mange Hundrede Gange om Aaret, gjorde Embedsmanden tilbøjelig til at sætte en saadan Anmærkning. Jeg vil haabe, at det aldrig har været Tilfældet, at Embedsmændene have baaret sig saaledes ad, men sikkert er det, at det har været en ganske udbredt Mening. Paa samme Maade forholdt det sig med det ganske dagligdags, at der den Gang mangfoldige Gange blev klaget over, at Udskifterne blev gjort saaledes, at der var saa faa Linier paa Siden som muligt og saa faa Bogstaver i Linien som muligt. Dette medførte endogsaa tidligere Skrivelser fra Kancelliet, hvori der udtrykkeligt paabødes, hvor mange Linier der mindst skulde findes paa Siden, og hvor mange Bogstaver mindst i Linien. Men disse ganske dagligdags Forhold, som ogsaa kom frem under Forhandlingerne den Gang, illustrere saa fuldstændig dette, at det er en om ikke nødvendig, saa overmaade vigtig Betingelse for det rette Forhold imellem Befolkningen og Retsembedsmændene, at Befolkningen har en klar Forstaaelse af, at hvad der bliver betalt for en Embedshandling, betales ikke til Embedsmændene, men til en offentlig Kasse og helst til Statskassen, og at Embedsmanden ikke har den ringeste Fordel deraf. Det var dette, der var det løftende; jeg vil ikke sige, at det var *Anledningen* til Loven af 19. Februar 1861, thi *Anledningen* til denne Lov var den